

De roep van de levensstroom en je antwoord erop

*9 september 1966
lezing 145*

“Gegroet, vrienden. De zegen die ik jullie breng, is een machtige kracht en bevat de oprechtheid, de wensen en de liefde van allen die bij deze onderneming betrokken zijn, zowel in jullie als in onze wereld.

Aan het begin van dit nieuwe werkjaar wil ik graag weer opnieuw een richting vaststellen, een soort blauwdruk, en tegelijkertijd een herformulering van ons werk en het doel ervan. De mens heeft het telkens weer nodig dat zijn motieven en concepten duidelijk worden gemaakt: waar gaat hij heen en waarom?

Zolang de mens zich uitsluitend met zijn ego-zelf identificeert en het feit negeert dat er nog een ander aspect aan hem is, verkeert hij onvermijdelijk in een pijnlijke tweestrijd die hem verscheurt. Hij moet wel met een probleem zitten waarvoor hij geen oplossing weet en waaruit hij geen uitweg ziet. Daardoor zit hij zo vaak in ondraaglijke spanning en angst. Deze fundamentele geestelijke onzekerheid, met alles wat daarbij hoort, kan overschaduwde of afgedekt worden door allerlei bezigheden. Maar hoewel deze op zich waardevol kunnen zijn, is het een illusie om te denken dat je daarmee van je fundamentele angst en het gevoel van overbodigheid en zinloosheid afkomt. Alleen als de mens diep in zichzelf zijn kern vindt en die activeert en verwezenlijkt, vervult hij zijn bestemming en de reden voor zijn bestaan. Wat hij daarnaast bereikt, dient alleen om zich, als hij dat wenst, bewuster te maken van zijn ware zelf en daarmee van de realiteit van het bestaan. Dan en alleen dan vindt hij echte zekerheid en vrede, van binnenuit. Om dit te bereiken moet de greep op het uiterlijke ego losgelaten worden. Met andere woorden: hij moet zijn totale vertrouwen in zijn ego opgeven. Hij moet het ego gaan gebruiken als middel om het universele zelf op te wekken dat in hem sluimert en nog niet helemaal wakker is.

Veel mensen weten dit en belijden het met de mond. Maar het in theorie

weten of er naar leven, zijn twee heel verschillende dingen. Het werk op dit pad is er om je te helpen een nieuw zelf, dat je nog niet eerder bewust ervaren hebt, te laten ontwaken. Dit pad geeft je de middelen om dit daadwerkelijk te verwezenlijken.

Er gaat een roep uit van het leven, het doet een beroep op ieder levend wezen. De meeste mensen hebben dat totaal niet in de gaten. Alleen wanneer je je bewuster wordt van je eigen illusies, word je je tegelijkertijd bewuster van de waarheid in jezelf, en daarmee van het leven. Dan versta je de roep van het leven, wat die je van moment tot moment te zeggen heeft. Hoe beantwoord je die roep? Met je gehele wezen? Of reageer je halfslachtig? Of antwoord je gewoon helemaal niet, verzet je je ertegen, houd je jezelf doof voor de roep van het leven? Dat is de grote vraag, vrienden.

Wat ik hier zeg, hoe simpel het ook klinkt, kan een belangrijk deel van je aandacht gaan opeisen, totdat je jezelf eerlijk afvraagt: wil ik het beroep dat het leven op me doet, wel verstaan? Wat verlangt het van mij? En reageer ik er met hart en ziel op? Deze *roep van het leven* is een dynamisch gebeuren dat je ook *als een levensstroom* kunt voelen. Deze levensstroom is op ieder moment voor ieder mens weer anders. Hij is tegelijkertijd universeel en toch diep persoonlijk. Hij is universeel in die zin, dat de waarden waarop de roep is gebaseerd, uitsluitend tot doel hebben het ware zelf, de absolute werkelijkheid tot leven te brengen. Hij stelt in niets anders belang en gaat hierin heel onsentimenteel te werk. Hij slaat geen acht op persoonlijke bindingen, maatschappelijke overwegingen en waarden die op andere belangen gericht zijn dan die ene die ik noemde, en evenmin op persoonlijke pijn of genot. Als het opwekken van het ware zelf in eerste instantie vernietiging met zich mee lijkt te brengen, zal die vernietiging de hoeksteen blijken voor het werkelijke innerlijk leven en het middel dat nodig was om de innerlijke kern tot leven te brengen. Als de mens daardoor ook nog eens krijgt wat hem het meest blij maakt, bewijst juist het feit dat hij zichzelf toestaat de vreugde ervan te ervaren, dat hij meer afgestemd is op het ware zelf dan hij misschien wel weet. Maar vaak brengt een moralistische, jezelf de grond inborende houding je ertoe om datgene wat je naar je bestemming en vervulling leidt af te wijzen, alleen maar omdat het vreugde brengt. De misvatting daarachter is dat zelfverwezenlijking automatisch ontbering en zelfopoffering moet inhouden. Als omstandigheden gebaseerd zijn op overwegingen die niet bevorderend werken om tot je ware zelf te komen, worden ze vroeg of laat vernietigd. Als omstandigheden voortkomen uit overwegingen die tot doel hebben het ware zelf op te wekken, moet je wel vrede, vreugde, welzijn en intens genot ervaren. Dat is de levensstroom, die zo vaak geblokkeerd wordt door de koppige blindheid van de mens.

Deze roep van het leven is universeel. De houding die nodig is om het innerlijk centrum tot leven te brengen is gebaseerd op universele waarden. Waarheid, liefde en schoonheid zijn universele aspecten van het ware leven. Het geïsoleerde ego-bestaan is een algemeen verschijnsel, van toepassing op alle mensen. Hoe dit ego het ware zelf blokkeert, is een persoonlijke kwestie, maar hoe het ook gebeurt, het is een universeel feit dat transformatie van je karakter nodig is om blokkades weg te nemen en de levensstroom vrij baan te geven. We komen straks terug op het onderwerp transformatie.

Deze universele aspecten kunnen verstandelijk worden herkend, maar hoeven daarom nog niet gevoeld en ervaren te worden. Dat gebeurt alleen wanneer je het persoonlijke aspect van de levensstroom herkent en er op reageert. Daarom moet ieder pad dat tot echte zelfverwezenlijking leidt wel diep persoonlijk zijn en zich met diep persoonlijke problemen bezighouden. Wie gelooft dat hij door algemene waarheden in zich op te nemen en meer waarachtige geloofswaarheden te verzamelen het doel kan bereiken, misleidt zichzelf. Hij wenst niet naar zijn waarheid te kijken, naar zoals hij op dit moment is, maar geeft de voorkeur aan een geïdealiseerd beeld, aan zoals hij wil zijn. Juist daardoor raakt hij meer van het doel vervreemd dan wanneer hij eerlijk toegeeft, dat hij niet naar zichzelf wil kijken en zichzelf niet wil toestaan emoties te ervaren waar hij bang voor is of die hij afkeurt; met andere woorden: niet zijn karakterfouten wenst te transformeren. Juist in de mate dat een mens naar de tijdelijke waarheid van zichzelf durft te kijken vindt werkelijke (niet de theoretische) opwekking van het ware zelf plaats, met zijn vibrerend leven, zijn grenzeloze overvloed, zijn oneindige mogelijkheden tot het goede, zijn opperste wijsheid en vreugde. Hij durft dan te voelen wat hij voelt en heeft de moed om zich tot een beter mens om te vormen. Dit alles om geen andere reden dan dat hij aan het leven wil geven en bij wil dragen en niet met het doel indruk te maken en waardering binnen te halen.

Wanneer de directe barrières om dat te doen uit de weg zijn geruimd, geeft het ware zelf met al zijn schatten duidelijk aan dat het bestaat, dat het werkelijkheid is. Een van die barrières is schaamte voor wie je nu bent. Deze schaamte brengt je ertoe een muur van geheimhouding op te trekken, waarachter je wel eenzaam moet zijn. Deze eenzaamheid kun je ontkennen of rationaliseren - dat wil zeggen, anderen of omstandigheden er de schuld van geven. In werkelijkheid is het jouw eigen wens om jezelf af te zonderen en je te verbergen voor jezelf en anderen. Diep in je hart ben je bang dat je anders bent dan anderen, dat je slechter bent, en dit is een schaamte die je niet kunt laten zien. Met deze diep verborgen overtuiging blijf je ook in die speciale illusie, onthoud je jezelf de weldaad de universaliteit van jezelf en je leven te

ontdekken, waar heling is voor je geest. Nogmaals, dit red je niet door het in theorie te weten, je kunt het alleen voor elkaar krijgen wanneer je het echt ervaart in die gebieden waar je jezelf nog steeds verbergt. Juist dit is een van de barrières die je van de levensstroom scheidt. Aan de eenzaamheid die uit deze innerlijke afgesloten situatie voortvloeit, kun je niet ontkomen, hoe gunstig de uiterlijke omstandigheden ook mogen zijn. Deze eenzaamheid kun je alleen uit de weg ruimen door de trots van je schaamte te overwinnen. Dit diep persoonlijke werk brengt je tot het besef van de universele waarden, en alleen daaruit kun je moed putten om met de levensstroom mee te gaan.

Maar al te vaak is het universele zelf tegengesteld aan de uiterlijke regels van het ego-zelf. Hoe een persoon ook rebelleert tegen conformisme en sociale wetten, binnen de grenzen van het ego blijft hij toch diepgaand verwickeld in de strijd en in de dualiteit van enerzijds conformisme en onderwerping en anderzijds rebellie en verzet. Ware bevrijding van het ego met zijn uiterlijke regels is noch conformistisch noch rebels. Er zijn dan innerlijke waarden, die wel of niet overeenkomen met de voorschriften van de maatschappij. In geen van beide gevallen lijdt iemand daar schade van. Zelfs in een tijdelijke ontredde wordt hij een vollediger mens. De sleutel is niet zo ver van je af als het wel lijkt. En die sleutel is steeds: Laat je je leiden door liefde en waarheid en verplicht je jezelf *in dit specifieke geval* geheel en al tot eerlijkheid en integriteit, hoe de publieke opinie ook moge zijn? Laat je de angst, de trots, de eigenzinnigheid van je ego varen en span je je in te luisteren naar de stem van het goddelijke in je, nogmaals: ongeacht welke uiterlijke schijn dan ook? Deze weg ligt altijd open. Wanneer je die kiest, moet je wel uit de ego-strijd komen, met zijn uitzichtloze pijn en angst. Onvermijdelijk komen dan ook de antwoorden die het conflict oplossen en vrede brengen.

De roep van het leven negeert de oppervlakkige moraal waar de meeste mensen zo krampachtig aan vasthouden, of die ze fanatiek bestrijden. Het is de moraal die gebaseerd is op angst voor afkeuring en wie daar tegen vecht denkt dat goedheid ontbering betekent. De roep van het leven kent geen overwegingen van uiterlijke schijn. Hij stuwt iedere mens voort naar zijn geboorterecht. Hij bekommert zich alleen om deze universele waarde. Al het andere dat van belang is, is daarin vervat.

Waarom levert de mens zo'n strijd tegen de vervulling van deze bestemming, die hem niets dan goeds brengt? Waarom wil hij de roep van zijn levensstroom niet horen die hem naar alles voert wat veilig is, vruchtbaar, goed, en vreugdevol? Dat is de tragische strijd van de mens. Enerzijds verontrust hem de onzekerheid van zijn bestaan. Hij voelt hoe hij zijn leven verdoet zolang hij uitsluitend het uiterlijke zelf dient en daarmee naar uiter-

lijke waarden leeft die van buiten hem komen. Anderzijds doet hij alles wat hij maar kan om een situatie in stand te houden waarin hij zo ongelukkig is. In feite zoekt hij steeds meer middelen om de ego-identificatie te versterken. Hij zoekt naar nog meer uiterlijke manieren, uiterlijke activiteiten, uiterlijke overtuigingen en uiterlijke vluchtwegen. Soms slaagt hij er alleen in om zichzelf doof te houden voor de stem diep binnenin hem. Soms ook voelt hij diepe onrust, maar weigert die te begrijpen.

Alleen iemand die bewust en weloverwogen besluit zich voor eens en voor altijd te verbinden tot een leven waarin het eerste doel is het ware zelf op te wekken, alleen zo iemand kan echte vrede vinden, diepe innerlijke vrede, die zelfs bestaat wanneer innerlijke dwalingen nog de totale verwezenlijking van het zelf blokkeren.

Laat ieder van jullie hier en ieder die deze woorden leest, zichzelf afvragen waarom hij op dit pad is. Wat is je doel in het leven? Leef je alleen om het beste te doen wat je kunt? Werk je op dit pad omdat er bepaalde symptomen zijn die je weg wilt hebben omdat je ze als een onaangename inbreuk op je leven ervaart? Natuurlijk staat het je vrij om dit te doen. Maar besef de diepere betekenis ervan. Zolang het uitsluitend je bedoeling is bepaalde gevolgen van je verkeerde innerlijke instelling om je met je ego te identificeren weg te werken óf omdat je bang bent om je ware zelf tot leven te brengen óf omdat je er geen aandacht aan wilt besteden, moeten er wel andere symptomen van deze allesoverheersende kwaal verschijnen. Misschien lukt het je onder tijdelijke situaties van pijn en ontbering uit te komen, maar tot een volledig welzijn kom je niet. Er is een groot verschil tussen deze twee doelen. Zolang je er niet geheel en al op gericht bent het innerlijk centrum van je ware zelf op te wekken, kun je geen echte veiligheid, vrede en welzijn kennen. Je kunt noch de mogelijkheden gebruiken die in je liggen opgeslagen, noch kun je de toegang ervaren tot de onbegrensde voorraden die voor jou in het universum beschikbaar zijn. Je bent daar niet toe in staat. Je bent niet in staat om te zijn wat je bent en zou kunnen zijn, en dat is *een eindeloze pijn die je jezelf bewust moet laten ervaren om er iets aan te gaan doen*. Aan de andere kant geeft alle inspanning van het ego, hoeveel het ook bereikt, nooit vrede en zekerheid, noch het gevoel dat je alles geeft wat je hebt. Het kan lijken alsof de egodrang jou macht geeft over anderen, maar nooit en te nimmer autonomie en onafhankelijkheid. Vroeg of laat moet die macht over anderen wel een illusie blijken.

Het staat je vrij om alleen symptomen te verwijderen. Ik raad iedereen aan zowel degenen die hulp zoeken als degenen die helper zijn, heel duidelijk het doel te omschrijven. Wat is je doel? Hoe ver wens je te gaan? Wat wil je bereiken? Ben je bereid de hele weg te gaan? Visualiseer dan de specifieke

symptomen die je wilt verwijderen. Iedere stoornis is alleen maar een symptoom van de grondkwaal waarin je je uitsluitend met het ego identificeert, en dat mag je noemen zoals je wilt: neurose, ziekte, misvorming, je ongelukkig voelen. Overweeg wat alleen het verwijderen van de symptomen voor je toekomst betekent. Wat kun je je daarna voorstellen? Kun je je voorstellen dat er meer mogelijk is? Wat is dit meer? Hoe zou je leven zijn als dit meer er is? Of ben je onvoorwaardelijk bereid uit te zoeken hoe je werkelijk bent, hoe je zou kunnen zijn? Laten we het nu daar over hebben, vrienden. Want ik geloof dat ieder die er werkelijk over nadenkt en de volle betekenis van deze belangrijke vraag overziet en die zichzelf - zonder zichzelf iets wijs te maken of tracht te vluchten - duidelijk onderzoekt, met heel zijn wezen op het leven zal reageren. Laten we dit commitment aan het ware zelf eens beschouwen.

Tot op zekere hoogte hebben jullie al allemaal door middel van bepaalde meditaties ervaren dat het universum onbepaald veel goeds bevat, dat beschikbaar voor je is als je je ervoor openstelt. Er zijn tijden dat je deze waarheid levendig ervaart en je zonder een spoorje twijfel weet dat het geen toeval of illusie is. Je weet dat het een feit is. Je gehele houding is dan duidelijk, vrij en ontspannen. Je bent diep van deze waarheid overtuigd en vol vertrouwen; je voelt dat je het ten volle verdient en schrikt niet terug voor de vervulling. Dus komt die ook. Door je hele wezen gaat een positieve, constructieve vibratie, waarin geen conflict meer bestaat. Je voelt je niet egoïstisch omdat je schoonheid wilt ervaren, en evenmin houd je je in: je geeft het beste van jezelf.

Maar er zijn ook gelegenheden dat het niet zo werkt. Zelfs al heb je op bepaalde gebieden van je leven al zo'n positieve ervaring gehad, op andere gebieden kom je er maar niet doorheen. Wanneer je dit goede, dat geen onderscheid maakt, met je ego probeert te bereiken, werkt het niet. Waar je ware zelf nog niet tot leven is gewekt, zijn de deuren naar het universum gesloten. Niet één of andere autoriteit beslist zomaar even dat je deze of gene speciale vervulling niet waard bent, maar iets in jezelf sluit de weg af. Dit iets moet gevonden worden anders kun je het niet uit de weg ruimen. Wat voor belemmering het ook moge zijn, het zorgt ervoor dat je het ego niet durft los laten en daarom blijf je gericht op het uiterlijke ego als spil van jouw bestaan. Dit uiterlijke ego is dualistisch geworden en daarom onverenigbaar met de een-geworden wereld van al het goede. Het kan alleen openstaan voor iets wat gedeeltelijk goed is en waaraan altijd ook een ongewenste kant zit. Deze ongewenste kant kan geheel onbewust het verlangen naar het goede verzwakken. Het aspect dat je belet je ego los te laten, blijkt – als het volledig naar buiten gebracht en begrepen wordt - ook altijd iets te zijn dat de integriteit aantast en de karakterstructuur misvormt.

Daarom voelt het innerlijk geweten dat het al het goede niet verdient, het schrikt ervoor terug. Dat heeft tot gevolg dat de persoon in kwestie ook niet uit de voeten kan met het goede, zelfs al gelooft hij dat het zou bestaan.

Alleen het volledige zelf kan omgaan en zich verenigen met het volledig goede. Je kunt dit uittesten. Nu, op dit moment kun je, als je dat wilt, deze ervaring proberen. Neem maar een van de problemen waar je aan werkt, een uiterlijk probleem in je uiterlijke ervaring, iets dat je anders wilt, of een innerlijke toestand, iets dat je wilt overwinnen. Mediteer, verruim jezelf en stel jezelf een uiteindelijk doel. Maak aanspraak op dit doel. Hoe vaak gebeurt het niet dat je voelt dat je dit onmogelijk kunt? Test het nu uit. Hoewel je echt wilt, voel je nog steeds dat het onmogelijk is. Er is een muur die je niet doorlaat. Deze muur mag nooit, onder welke omstandigheden dan ook, genegeerd of verdoezeld worden. Gebruik nooit je wilskracht om het 'nee' van deze muur te overwinnen. Dit brengt je alleen maar verder af van je innerlijke ware zelf en daarmee van de werkelijkheid van het leven, waarin al het goede beschikbaar is. In plaats daarvan moet je je afvragen wat die muur betekent, waar die muur voor staat. Of het nu twijfel is aan de mogelijkheid om dat doel te bereiken of het gevoel dat het verkeerd is ernaar te streven, of het gevoel dat je het niet verdient, of angst voor de eisen van het leven wanneer je het doel bereikt hebt: wat het antwoord ook moge zijn, het is nog steeds niet het definitieve antwoord. Waarom komen deze bange twijfels op? Je moet dus verder zoeken. *Dit voorbehoud in jezelf moet gekoppeld worden aan een karakterfout die je nog niet echt onder ogen gezien hebt, en niet echt onder ogen wilt zien omdat je hem niet kwijt wilt.*

Transformatie van karakter is absoluut noodzakelijk om de ego-identificatie af te kunnen leggen. Met 'afleggen' bedoel ik niet dat je hem op moet geven, maar dat je hem gebruikt als werktuig om het innerlijk wezen te vinden en het ego ermee te laten integreren. Dat moeten jullie goed begrijpen. Het is alleen mogelijk wanneer bepaalde karakterfouten getransformeerd zijn of als iemand dat in alle eerlijkheid en zonder uitvluchten werkelijk wil en er mee bezig is. Het moet een totale verbintenis zijn, geen schijn, geen komedie. Als je zo totaal op het leven reageert, ga je de levensstroom zien en wordt de wijze leiding en zinvolheid ervan een werkelijkheid in je leven.

Tot nu toe zijn we het grootste deel van de tijd er op gericht geweest dwalingen, misvattingen en gebreken te vinden; die hangen natuurlijk met elkaar samen. In feite waren we altijd op onze hoede onszelf niet te veroordelen of te moraliseren, want dat is een extra belemmering en bepaald geen hulp. Nu is de tijd gekomen dat jullie het verschil moeten gaan beseffen tussen moraliseren en het verlangen jezelf om te vormen. Ik geloof dat de

meeste van jullie nu in een positie verkeren dat je dit verschil met je hart kunt begrijpen - en dat is waar het echt om gaat.

Als je waarden baseert op uiterlijke normen ga je oordelen, moraliseren en perfectionisme nastreven. Ik heb het daar in het verleden uitgebreid over gehad. Het doel is dan anderen te behagen, je aan uiterlijke normen aan te passen, indruk op anderen te maken. Moraliseren is altijd bedoeld om anderen te laten weten hoe goed, juist of superieur het zelf is. Het moet altijd iets bewijzen. In welke mate er ook gemoraliseerd wordt, de basis is altijd uiterlijke schijn. De persoon in kwestie is niet echt geïnteresseerd in de zaak op zich. Je kunt dan wel doen alsof het uit consideratie voor de gevoelens en rechten van anderen is, of voor de bevrijding van het ware zelf van anderen of jezelf, maar diep in je hart is dit niet de reden. De reden is uiterlijke schijn, iets willen bewijzen.

Een oprecht verlangen om karakterfouten te transformeren heeft in geen enkel opzicht te maken met uiterlijke schijn en wat anderen denken. Het is uitsluitend gericht op de transformatie zelf, of anderen het nu zien en bewonderen of niet. Het valse, schadelijke, gekwelde en remmende gemoraliseer en de zelfbeschuldiging verbergen altijd een diep innerlijk besluit om beslist niet te veranderen. Daarom is moraliseren een innerlijke kwelling; herkenning van de betreffende fout is zo ondraaglijk pijnlijk omdat de persoon in kwestie weigert die op te geven. Aangezien gemoraliseer weigert een negatieve trek op te geven, brengt het juist meer negativiteit met zich mee, ondanks de schijn die het heeft eerlijk te zijn om de fouten en hoge morele normen te zien, waardoor je zo ongelukkig bent.

Een oprecht verlangen om fouten te transformeren wordt nooit aangetast door de onplezierige erkenning van een fout, wat die ook moge zijn, juist omdat het verlangen echt is. Er is liefde in dit verlangen - liefde voor het universum en de wil om met je hele wezen aan het leven bij te dragen. Dit verlicht het hart, zelfs al ben je nog niet meteen tot verandering in staat omdat je nog bepaalde schakels moet gaan begrijpen. Laat dit bij de voortzetting van je padwerk een maatstaf voor je zijn, vrienden. *Als een misvorming diep in je ziel snijdt en je je hopeloos doet voelen over jezelf en je vermogen de fout te transformeren, weet dan dat je deze trek op een dieper niveau van je wezen juist helemaal niet op wilt geven. Kijk dan waarom je dat niet weet.*

Is je persoonlijkheid ingesteld op een positieve zielsbeweging, dan is er geen belemmering als je een karakterfout wilt transformeren. En er is dus ook geen blokkade tussen jou en de onbegrensde overvloed aan goeds die voor ieder mens in het universum beschikbaar is. Probeer tot deze innerlijke

beweging te komen door jezelf in de stroom van een volledig beamen te begeven in plaats van de oude ontkenning. Als dat lukt, als je innerlijk ontspannen in de wereld staat, evenzeer bereid om te geven als te ontvangen, is transformatie geen waagstuk meer. Je ziet het dan als een prachtig avontuur. Als je dus niet verder komt in je verlangen om het onbeperkt goede van de beschikbare scheppingskracht in het universum binnen jezelf te ontwikkelen, kijk dan wat erachter zit - niet alleen waar je negatief bent in het uiten van je verlangens, maar ook waar je vastzit aan je koppige negativiteit. Daar zit een karakterfout die je maar heel moeilijk op kunt geven. Zolang je de bijbehorende karakterfout niet ziet, blijft de negativiteit. Deze negativiteit ligt dwars voor je ontplooiing, zelfexpressie en vervulling en blokkeert de creatieve krachten in jezelf. Dit kon voor velen van jullie wel eens een sleutel zijn.

Het grootste deel van de tijd moesten we ons vooral bezighouden met het blootleggen van fouten en illusies: het feit dat je negatief of destructief bent, dat je ontkent en negeert. Dit was uiterst belangrijk. Ik zeg niet dat al mijn vrienden volledig geslaagd zijn, maar veel van mijn vrienden zijn al een eind gekomen. Nu kan er een tweede belangrijke fase komen, de fase waarin je oefent jezelf aan het universum aan te bieden. Waar je dat lukt omdat je innerlijk vrij bent, zie je totaal nieuwe verschijnselen in je leven. Waar je jezelf nog geblokkeerd voelt, niet in staat om te geloven, niet in staat om door te gaan, vind je in jezelf nog dieper gewortelde aspecten die je niet eerder naar buiten kon brengen en die je nu herkent als misvormingen van je karakterstructuur. Maar nu loop je niet meer het gevaar dat je de deur afsluit door schadelijk moraliseren. Dit is de voorbereiding voor de beslissing om te transformeren, hetgeen - ik zeg het nogmaals - onderzocht kan worden op zijn innerlijke oprechtheid door over het onderwerp te mediteren. Hoe diepgaand wil je de transformatie van deze fout? Waar en waarom weiger je deze fouten te transformeren? Op het moment dat je werkelijk tot transformatie bereid bent, is de deur niet langer gesloten. Je voelt hoe hij opengaat naar het onbegrensde universum. Dan kun je jezelf er voor openen en daarom ook jezelf waard en in staat voelen ervan te ontvangen. Dan hoeft niets goeds nog een schaduwkant te hebben.

Dat is ook de tijd dat je de werkelijke waarden zult kennen en afziet van alle valse moraal, die op andere overwegingen is gebaseerd dan de ontplooiing van het ware zelf. Hoe meer je werkelijk bereid bent fouten te transformeren, hoe minder de uiterlijke, opgelegde waarden nodig worden; waarden die vaak ook zinloos zijn, speciaal vanuit het oogpunt van de roep van het leven, dat een volmondig antwoord en een totale verbintenis eist.

Waarom is de mens eigenlijk zo bang zich totaal met het leven te verbinden

en de ego-identificatie los te laten? Tot meer positieve verschijnselen te komen die hem verrijken? Waarom weerstaat hij het goede en vecht hij om zich vast te houden aan het leven van pijn en strijd en onoplosbare conflicten? Waarom is hij bang voor het goede dat hem vrij maakt? En waarom zet hij zijn ziel en zaligheid in op de bekrompen, begrensde en begrenzende ego-aspecten, die hem tot een gevangene maken van het kleine uiterlijke zelf en de kleine uiterlijke waarden? Waarom?

Wanneer de mens er aan twijfelt of er wel een grotere werkelijkheid bestaat en zijn hand er niet voor in het vuur durft te steken, verkeert hij in een dualistische wereld. Dit hebben we al eerder besproken. Zoals je weet bestaat in die wereld het volgende conflict: “Als ik onzelfzuchtig ben, moet ik lijden. Ik wil niet lijden. Maar als ik zelfzuchtig ben, word ik verworpen, geminacht, niet liefgehad, verlaten. En dat is ook lijden.” In deze strijd wordt de mens heen en weer geslingerd en zoekt hij een oplossing. Hoe meer hij gelooft dat deze twee alternatieven werkelijk onvermijdelijk zijn, hoe meer hij het leven ook zo gaat ervaren. Hij durft niet onzelfzuchtig te zijn: hij kan ook niet geheel en al onzelfzuchtig zijn, omdat hij dan zijn persoonlijke vervulling en geluk op moet geven. Maar totaal zelfzuchtig kan hij ook niet leven - gedeeltelijk vanwege het eeuwige bestaan van zijn ware zelf, gedeeltelijk omdat hij bang is voor de mening van de wereld. Dat is de tragedie van deze nutteloze en zinloze strijd. Hij kan zich er niet uit losmaken zolang hij zich identificeert met en toevertrouwt aan de waarden, regels en opvattingen van de ego-logica. Als hij wil transformeren, moet hij zelfzucht willen opgeven en het verlangen het leven, zichzelf en anderen in welke vorm dan ook te bedriegen. Maar als het een persoonlijke opoffering betekent van alles wat hij wenst, kan hij dat niet ten volle riskeren. De pijnlijkste toestand is besluiteloosheid. Dat geldt op alle niveaus. Het is het lot van de mens zolang hij het egoniveau van werkelijkheid nog niet overstegen heeft. Vervulling en onzelfzuchtigheid kan hij niet met elkaar verzoenen - daarom blijft hij besluiteloos, blijft hij weifelen en van twee walletjes eten. Als de mens in staat zou zijn geheel en al zelfzuchtig te leven, zou hij er al snel genoeg van hebben, omdat hij dan zou inzien dat het nergens toe leidt, dat het ook niet de verlossing brengt die hij halfslachtig aan beide kanten zoekt.

Jullie zitten allemaal in deze strijd, ieder van jullie. Al je problemen zijn een uitdrukking en een direct gevolg van deze dualiteit. Kijk naar je problemen, verdiep je er in, en je zult zien dat het zo is. Je bent bang voor de impulsen van het grotere, bredere, wijzere zelf. Je kunt je er niet met hart en ziel mee verbinden zolang je gelooft dat het nadelig voor je is.

Het feit dat je alleen maar naar het goede van het universum kunt uitreiken en het kunt ontvangen wanneer je je fouten aan het overwinnen bent, kan

oppervlakkig gezien het idee van beloning en straf geven. Ik kan zeggen dat dit idee een misvatting en misvorming is van het proces dat ik heb uitgelegd. Beloning en straf veronderstellen een uiterlijke autoriteit, die verleent wat iemands daden en houdingen toekomen. Zowel beloning als straf worden verondersteld alleen plaats te vinden in een hiernamaals. Waar ik het over heb, is een mechanisme binnen de persoonlijkheid zelf. Het innerlijke zelf voelt hoe tegenstrijdig het is om het beste te willen hebben en tegelijkertijd te weigeren het beste te willen geven. Het beste krijgen is bovendien een last waar je bang voor bent, als je niet óók bereid bent het beste te geven. Omgekeerd is het onmogelijk het beste te geven als dat voor jou neerkomt op opoffering en nadeel voor het zelf. Juist het geloof in beloning en straf bedekt de diepe wanhoop dat onzelfzuchtigheid ontbering met zich meebrengt, zodat je wel gedwongen bent het verlangen om totaal lief te hebben en te geven in te houden. Ideeën van beloning en straf, in wat voor vorm ook, zijn een compensatie voor de ondraaglijke werkelijkheid, die de dualiteit je voorhoudt.

Als het ware zelf tot leven wordt gebracht, bestaat dit conflict niet meer. Het is mogelijk het ware zelf tot leven te wekken, als je dit speciale conflict in je aan het licht brengt. In de werkelijkheid van je innerlijke kern bestaat deze gespletenheid niet meer. Je zult zien dat het mogelijk is jezelf te verruimen en met hart en ziel jezelf te geven, lief te hebben, te voelen, onzelfzuchtig te zijn, nederig te zijn, het egoïsme van het bange kind los te laten, de integriteit te hebben om anderen vrij te laten - wat dit ook voor jou betekent - en toch het gevoel te hebben dat je daarbij niets verliest. Al gauw zal het gevoel dat je niet noodzakelijk hoeft te verliezen, veranderen in de overtuiging dat het mogelijk is te winnen. Eerst alleen dat het mogelijk is te winnen, later dat het onlosmakelijk verbonden is met de integriteit van het zelf. Dat is zo omdat je vrij genoeg bent om allebei te willen. Als je de transformatie van je fouten bent aangegaan, zul je genoeg van jezelf houden om open te staan voor al het goede dat beschikbaar is. Als de transformatie begint te werken, zul je sterk genoeg zijn om geluk te verdragen. Je kunt op het beste aanspraak maken als je datgene aan het transformeren bent, wat je een afkeer van jezelf bezorgt, of je die afkeer nu wel of niet bewust bent, of je nu wel of niet nog verkeert in de staat waarin je je zelfhaat op anderen projecteert. Dan besef je de waarheid van de absolute werkelijkheid en van je ware zelf, de waarheid dat er geen grens is aan expansie. Door deze ontplooiing wordt je intuïtie sterk en betrouwbaar. Dan hoor je en geef je gehoor aan de roep van je persoonlijke levensstroom en ga je erin mee. Dan heb je de moed erin mee te gaan, of hij nu wel of niet in overeenstemming lijkt met uiterlijke verwachtingen, regels en waarden. Zolang je vastbesloten bent de innerlijke waarden te volgen, tellen de uiterlijke waarden niet meer, niet in je eigen geest en niet in je uiterlijke leven. Je bent dan niet bang meer wanneer je

persoonlijk leven niet volgens de conventies verloopt. Je bent niet bang voor deze afwijking. Al gauw zal het uiterlijke leven volgen en ontstaat er geen wrijving. De wereld zal met jou meegaan.

Er zijn twee belangrijke sleutels voor jullie in deze lezing die wel eens net kunnen zijn wat je zoekt om uit je knoop van dat moment te komen. Ik herhaal in het kort:

1. Wat is je doel in het leven? Wat is je doel op dit pad? Hoe ver wens je te gaan? Wil je alleen maar een paar symptomen uit de weg ruimen? Of wens je algehele zelfverwezenlijking, activering van een innerlijk centrum waarin al het goede, bevrijding van angst, onveiligheid en verwarring bestaan? Als dat zo is, ben je dan bereid de prijs te betalen: dat je volhoudt en dat je je totaal daartoe verbindt? Een totale verbintenis brengt het geheel aan mogelijkheden naar buiten dat je bezit. De onbegrensde mogelijkheden van je diepste wezen stellen je in staat onbeperkt goeds te verwezenlijken.

2. Zoek precies dat punt waar je positieve wensen geblokkeerd zijn, waar je voelt dat je niet vooruit komt. Vraag jezelf dan af door welke specifieke karakterfout je niet in staat bent een zelfvernietigende, zelfontkennende houding af te leggen? Breng duidelijk onder woorden dat je hem wilt vinden. Als je hem eenmaal ziet, kun je nog steeds besluiten of je hem op wilt geven of niet. Wil je dat niet, zoek dan uit waarom niet. Zoek het idee dat achter de koppigheid ligt waardoor je iets vasthoudt dat je integriteit aantast, dat het beste achterhoudt dat je te bieden hebt en het beste dat je kunt zijn. Dit moet je zelfrespect wel aantasten. Het hoeft geen duidelijk zichtbaar iets te zijn. Het kan een kleine verborgen afwijking zijn die niemand kwaad *lijkt* te doen, maar dat wel doet, of je er nu bewust van bent of niet.

De volgende keer zal ik vragen beantwoorden. Ik hoop dat velen van jullie vragen stellen over je persoonlijke problemen, waar je je vast voelt zitten en hulp nodig hebt. Dit is altijd nuttig voor allen die aanwezig zijn, niet alleen voor degene die de vraag stelt.

Dit komende werkjaar zal zelfs nog vruchtbaarder blijken dan het afgelopen jaar dat voor de meeste van mijn vrienden al waarlijk ongekend was. Deze vooruitgang, die heel wat van jullie levendig ervaren hebben, staat precies in verhouding tot je bereidheid en openheid. Er is niets mysterieus aan deze vooruitgang: dit pad moet wel werken als deze bereidheid en openheid er zijn. En wie van jullie niet tevreden is over zijn vooruitgang, moet zichzelf diepgaand en eerlijk onderzoeken: waar heb je achtergehouden? Waar wilde je niet tot het eind toe gaan? Waar heb je het zicht op je doel verloren? En waar heb je het doel losgekoppeld van jezelf op dit moment omdat je je niet bloot wilde geven? Daarom kun je ook niet onder ogen zien dat je jezelf inhoudt, uit angst en schaamte: de onnodige belasting waarmee je de deur

naar de bevrijding barricadeert. Diegenen van jullie die vooruitgang geboekt hebben en de opwinding voelen van een nieuw leven, hebben veel meer om naar uit te zien, want je kracht wordt groter, steeds groter. Je zult je kracht steeds meer in kunnen zetten om de obstakels van je resterende illusies te verwijderen en jezelf te richten op dat wat als enige eeuwig is in jezelf, en dat nooit door conflicten gekweld wordt. Je zult het als een levende werkelijkheid leren ervaren.

Wees gezegend, sta open voor de kracht en de liefde die tot jullie stromen.
Wees in vrede. Wees in God”

*Deze lezing werd gegeven door Eva Pierrakos in 1966
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de
titel 'The Call of the Lifestream and the Response to it'
© 2002 Stichting Gemeenschap Het Pad*